

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko D. G. i Ł. G.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 października 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokat K. S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) przyznaje radcy prawnemu R. R. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu D. G. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód M. W. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 października 2017 r.: naruszenie art. 23 i 24 § 1 k.c., naruszenie art. 233 w związku z art. 247 k.p.c. oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód uzasadnił oczywistą jej zasadnością spowodowaną tym, że sprawa została rozstrzygnięta, po pierwsze, bez uwzględnienia przy ocenie bezprawności działań pozwanych, że działania te stanowiły przestępstwo określone w art. 191 § 1a k.k., oraz, po drugie, bez przeprowadzenia zasadniczego postępowania dowodowego - wyłącznie na podstawie ustaleń opartych na twierdzeniach strony pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej bez potrzeby głębszej analizy juretycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Okoliczności przytoczone we wniosku powołującym się na rozpatrywaną przesłankę powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie wykazał, aby skarga kasacyjna była - w przedstawionym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. W szczególności Sąd Apelacyjny wbrew

twierdzeniom powoda odniósł się do problemu bezprawności działania naruszcyciela jako przesłanki zastosowania art. 24 § 1 k.c. Akceptując w tym względzie pogląd Sądu pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że w okolicznościach sprawy nie można działań pozwanych kwalifikować jako bezprawnych, ponieważ miały one podstawę w uprawnieniach pozwanych wynikających z prawa własności wynajmowanego lokalu.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym stronie powodowej przez adwokata K.D.S. Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz.U.2018.1184) oraz przepisów § 4 ust. 1 i 3, § 14 ust. 1 pkt 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym pozwanemu D.G. stanowił art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 26 lipca 1982 r. (Dz.U.2018.2115) oraz przepisy § 4 ust. 1 i 3, § 14 ust. 1 pkt 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2019.68).

jw